

Sygn. akt II PK 213/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. S., J. L., A. B., R. K. i J. P.
przeciwko D. [...] Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik pozwanej wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 10 kwietnia 2014 r., zaskarżając go w całości. W zaskarżonym wyroku Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanej od wyroków wstępnych Sądu Rejonowego w L. z 3 kwietnia 2012 r. oraz 28 maja 2012 r. wydanych w sprawie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. Wyrok Sądu Okręgowego z 10 kwietnia 2014 r. został wydany po ponownym rozpoznaniu sprawy, na skutek uchylecia wyroku Sądu Okręgowego z 25 października 2012 r. przez Sąd Najwyższym wyrokiem z 5 listopada 2013 r. (II PK 50/13, OSNP 2014 nr 9, poz. 129).

Skargę kasacyjną oparto na zarzucie naruszenie prawa materialnego, tj. art. 22 § 1, 1¹, 1² k.p. w zw. z art. 151¹ k.p.; art. 734, art. 735 oraz art. 65 k.c.; art. 23¹ § 2 k.p., art. 369 k.c., art. 20 Konstytucji RP oraz art. 6 ustawy o swobodzie

działalności gospodarczej w zw. z art. 22 k.p. Ponadto zarzucono naruszenie prawa procesowego, tj. art. 365 § 1 k.p.c.

Zdaniem pełnomocnika skarżącej za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia wystąpienie w sprawie zagadnienia prawnego sprowadzającego się do ustalenia, „czy z uwagi na specyfikę pracy ochroniarskiej w zakresie dozoru mienia, jest możliwe i dopuszczalne zawieranie obok umów o pracę także umów cywilnoprawnych na tym samym chronionym obiekcie przez kilka spółek w ramach zawartych umów o współpracy”. Nadto, wskazano na istnienie potrzeby wykładni art. 22 k.p. w zw. z art. 734, art. 735 i art. 65 k.c. z uwzględnieniem specyfiki zatrudnienia przy ochronie mienia w ramach wykonywania Planu Ochrony zatwierdzanego przez Komendanta Wojewódzkiego Policji, w sytuacji gdy Plan ten wykonywany jest na podstawie umów o współpracy przez kilka spółek. Argumentowano, że interpretacja tego przepisu wywołuje istotne rozbieżności w orzecznictwie sądów, co wynika z wyroków sądów [...] z udziałem D. [...] sp. z o.o. jako pozwanej oraz postanowienia Sądu Najwyższego wydanego w sprawie II PK 161/13 i zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego.

Pełnomocnik powodów wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną wraz z wnioskiem o zasądzenie od pozwanego na rzecz każdego z powodów kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Ze sposobu sformułowania tych przesłanek wynika, że przyjęcie skargi do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swoją funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie (postanowienie SN z 2 grudnia 2014 r., V CSK 284/14, LEX nr 15987714). Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie zastępuje sądów powszechnych w orzekaniu, poprzez dokonywanie zwykłej,

przynależnej każdemu sądowi interpretacji przepisów, z wykorzystaniem wiedzy, jaką niosą same przepisy oraz ich rozumieniem w dotychczasowym orzecznictwie i doktrynie (postanowienie SN z 29 października 2009 r., III CZP 74/09, LEX nr 551887).

Odnosząc się do przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na wstępie należy podkreślić, że przesłanka występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) różni się od przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Ten sam problem prawny nie może być jednocześnie istotnym zagadnieniem prawnym, które z założenia jest problemem nowym oraz stanowić przedmiotu rozbieżnej wykładni w orzecznictwie (postanowienie SN z 30 września 2014 r., III SK 2/14, LEX nr 1544567). Nadto należy podkreślić, że istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. stanowi problem doniosły jurystycznie, o znaczeniu uniwersalnym dla systemu prawa, sformułowany z odwołaniem do określonych norm prawa, poparty analizą prawa oraz orzecznictwa, z której to analizy wynika, że wskazane istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje (postanowienie SN z 16 marca 2009 r. III UK 90/08, LEX nr 707909).

Uwzględniając powyższe, nie ma podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania.

Kwestie prawne wskazane przez pełnomocnika skarżącego nie charakteryzują się nowością. Problemy te były już przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano, że wykonywanie usług dozoru mienia nie musi odbywać się wyłącznie w ramach stosunku pracy (przykładowo wyrok SN z 4 lutego 2011 r., II PK 82/10, LEX nr 817515).

W kontekście sformułowanych we wniosku problemów prawnych, należy przywołać w szczególności wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2013 r., II PK 55/13, LEX nr 1441273, wydany w stanie faktycznym analogicznym do stanu faktycznego tej sprawy. W wyroku tym Sąd Najwyższy podkreślił, że umowa zlecenia nie rodzi skutku zobowiązaniowego przez samo jej sporządzenie, jeżeli nie jest realizowana, a praca uzgodniona w umowie zlecenia jest realizowana w

ramach stosunku pracy nawiązanego z innym podmiotem. Pogląd ten Sąd Najwyższy powtórzył w wyroku z 1 kwietnia 2014 r., I PK 241/13, LEX nr 1455193, wyjaśniając, że w sytuacji gdy praca jest wykonywana stale pod kierunkiem i na zlecenie podmiotu będącego pracodawcą, przez niego oceniana co do ilości i sumowana, i podmiot ten pełni stale funkcje kierownicze i nadzorcze wobec pracujących, przypisywanie tej pracy innemu podmiotowi, z którym pracownika łączy umowa zlecenia, gdy jej ilość przekracza normalny czas pracy, stanowi wyłącznie czynnością techniczną – organizacyjną. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym, że o wypełnieniu umowy z innym podmiotem niż pracodawca konkretnymi zleceniami (poleceniami) uruchamiającymi stosunek zlecenia nie świadczy ani następne rozliczanie pracy, ani rozłożenie zapłaty wynagrodzenia na dwa podmioty, gdy ta sama praca jest organizowana i wykonywana na rzecz jednego podmiotu, a wszystkie czynności kierownicze oraz zależność co do czasu, miejsca i sposobu wykonania pracy de facto następują w ramach więzi między podmiotem będącym pracodawcą i jego pracownikami. Podsumował, że taka więź musi być oceniona jako stosunek pracy, skoro pracownik stale wykonuje tę samą pracę zlecaną przez jeden podmiot będący pracodawcą, przy jednakowej organizacji pracy i osobie pracę tę nadzorującej. Na koniec Sąd Najwyższy zaznaczył, że możliwość zastosowania tej koncepcji wymaga poczynienia właściwych i szczegółowych ustaleń faktycznych.

Mając na względzie powyższe, rozstrzygnięcie kwestii prawnych wskazanych przez pełnomocnika skarżącego sprowadza się do dokonania zwykłej wykładni przepisów prawa i ich zastosowania do ustalonych okoliczności faktycznych konkretnej sprawy, co nie mieści się w funkcjach przypisanych Sądowi Najwyższemu, działającemu jako sąd kasacyjny.

Wskazanie na potrzebę wykładni art. 22 k.p. w zw. z art. 734, art. 735 oraz art. 65 k.c. również nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Odwołanie się do tej przesłanki wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie SN z 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, LEX nr 1466239).

Jednocześnie potrzeba wykładni przepisów prawa nie może być rozumiana jako dążenie do zastąpienia klauzul generalnych przez opis sytuacji wyczerpujących te klauzule (postanowienie SN z 19 maja 2011 r., I CSK 700/10, LEX nr 1294148). Pełnomocnik nie wykazał tych okoliczności, myląc wykładnię prawa z zastosowaniem prawa do ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych.

O kosztach postępowania nie orzeczono ze względu na art. 318 § 2 k.p.c.

Z uwagi na powyższe stosowanie do art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.